

Numer **7**
(813) 21 listopada 2021

Koszt druku 3 zł

ISSN 1508-8642

CHRYSTUS

KRÓLEM

Pismo Parafii p.w. Chrystusa Króla w Jarosławiu

www.chrystuskrol.com
email: poczta@chrystuskrol.com

Synod
Biskupów

Chrystus naszym Królem

Dla Kościoła synodalnego

komunia | uczestnictwo | misja

Modlitwa za Synod: Adsumus Sancte Spiritus

Każda sesja Soboru Watykańskiego II rozpoczynała się modlitwą Adsumus Sancte Spiritus, zwaną tak od pierwszych słów oryginalnej wersji łacińskiej: „Stoimy przed Tobą, Duchu Święty”, która jest tradycyjnie używana podczas soborów, synodów i innych zgromadzeń Kościoła od setek lat, a jej autorstwo przypisuje się świętemu Izydrowi z Sewilli (ok. 560 – 4 kwietnia 636 rok). Kiedy podejmujemy proces synodalny, modlitwa ta zaprasza Ducha Świętego, aby działał w nas, byśmy byli wspólnotą i ludem łaski. Na czas drogi synodalnej w latach 2021-2023 proponujemy następującą uproszczoną wersję, aby każda grupa lub zgromadzenie liturgiczne mogło łatwiej ją odmawiać.

Stajemy przed Tobą, Duchu Święty,
zgromadzeni w Imię Twoje.
Z Tobą jedynie, który nas prowadzisz;
zamieszkać w naszych sercach,
naucz nas drogi, którą mamy iść
i jak mamy nią podążać.
Jesteśmy słabi i grzeszni;
nie pozwól, abyśmy wprowadzali nieład.
Nie pozwól, by niewiedza sprowadziła nas na niewłaściwą drogę,
albo stronnictwo wpływała na nasze działania.
Niech w Tobie odnajdziemy naszą jedność,
abyśmy mogli razem podążać do życia wiecznego,
i abyśmy nie zbaczali z drogi prawdy
i tego, co jest słuszne.
O to wszystko prosimy Ciebie,
który działasz w każdym miejscu i czasie,
w komunii Ojca i Syna,
na wieki wieków.
Amen.

Co to jest synodalność? Tło tego Synodu

Zwołując synod papież Franciszek zaprasza cały Kościół do postawienia sobie pytania na temat, który jest decydujący dla jego życia i misji: „Właśnie droga synodalności jest drogą, której Bóg oczekuje od Kościoła trzeciego tysiąclecia”. Ten szlak, który wpisuje się w „aggiornamento” Kościoła zaproponowane przez Sobór Watykański II, jest darem i zadaniem. Idąc razem i wspólnie zastanawiając się nad przebytą drogą, Kościół będzie mógł nauczyć się na podstawie tego, czego pozna i doświadczy, pod kierunkiem Ducha Świętego (DP, 1). Oświeceni przez Słowo Boże i zjednoczeni w modlitwie będziemy w stanie rozeznaczyć jakie procesy mogą pomóc w poszukiwaniu woli Bożej i podążać ścieżkami, na które Bóg nas wzywa – ku większej komunii, pełniejszemu uczestnictwu i większej otwartości na wypełnianie naszej misji w świecie. Międzynarodowa Komisja Teologiczna (MKT) opisuje synodalność w ten sposób: „Synod” to starożytne i czcigodne słowo w Tradycji Kościoła, którego znaczenie przywołuje najgłębsze treści Objawienia [...] Wskazuje na drogę, po której Lud Boży idzie razem. Odnosi się również do Pana Jezusa, który przedstawia siebie samego jako „drogę, prawdę i życie” (J 14,6) i do faktu, że chrześcijanie, idąc za Nim, początkowo byli nazywani „zwolennikami drogi” (por. Dz 9, 2; 19, 9.23; 22, 4; 24, 14.22).

Synodalność oznacza prze-

de wszystkim specyficzny styl, który określa życie i misję Kościoła, wyrażając jego naturę jako wspólną podróż i gromadzenie się jako Ludu Bożego powołanego przez Pana Jezusa w mocy Ducha Świętego do głoszenia Ewangelii. Synodalność musi wyrażać się w zwyczajnym sposobie życia i pracy Kościoła.

W tym sensie synodalność pozwala całemu Ludowi Bożemu podążać naprzód razem, słuchając Ducha Świętego i Słowa Bożego, aby uczestniczyć w misji Kościoła i w komunii, którą Chrystus ustanawia między nami. „Podążanie razem” jest w istocie tym, co najlepiej realizuje i ukazuje naturę Kościoła jako pielgrzymującego i misyjnego Ludu Bożego (DP, 1).

Cały Lud Boży posiada wspólną godność i powołanie wynikające z chrztu świętego. Wszyscy na mocy naszego chrztu jesteśmy wezwani do aktywnego uczestnictwa w życiu Kościoła. W parafiach, małych wspólnotach chrześcijańskich, ruchach świeckich, wspólnotach zakonnych i innych formach komunii, kobiety i mężczyźni, młodzież i osoby starsze, wszyscy jesteśmy zaproszeni do słuchania siebie nawzajem po to, aby usłyszeć natchnienia Ducha Świętego, który przychodzi, by przewodzić naszym ludzkim wysiłkom, tchnąć życie i dynamizm w Kościół oraz prowadzić do głębszej komunii dla dobra naszej misji w świecie. Gdy więc Kościół wyrusza w synodalną drogę, musimy dążyć do zakorzenienia w doświadczeniu autentycznego słuchania i rozeznawania na drodze stawiania się Kościołem, do jakiego wzywa nas Bóg.

Jaki jest cel Synodu? Zadania procesu synodalnego

Kościół uznaje, że synodalność stanowi integralną część jego natury. Bycie Kościołem synodalnym znajduje swój wyraz w radach ekumenicznych, synodach biskupów, synodach diecezjalnych oraz radach diecezjalnych i parafialnych. Istnieje wiele sposobów, dzięki którym już doświadczamy form „synodalności” w całym Kościele. Jednak bycie Kościołem synodalnym nie ogranicza się do tych istniejących instytucji. W istocie, synodalność jest nie tyle wydarzeniem czy hasłem, co raczej stylem i sposobem bycia, poprzez który Kościół przeżywa swoją misję w świecie. Misja Kościoła wymaga, aby cały Lud Boży podążał razem, gdzie – w jedności – każdy członek Kościoła ma niezbędną rolę do spełnienia. Kościół synodalny podąża w komunii, aby realizować wspólną misję poprzez udział każdego ze swoich członków. Zadaniem tego procesu synodalnego nie jest zapewnienie chwilowego lub jednorazowego doświadczenia synodalności, ale raczej stworzenie okazji dla całego Ludu Bożego, aby wspólnie rozeznawać, w jaki sposób postępować na drodze do bycia Kościołem bardziej synodalnym w perspektywie długoterminowej.

Jednym z owoców Soboru Watykańskiego II było ustanowienie Synodu Biskupów. Chociaż do tej pory Synod Biskupów odbywał się jako zgromadzenie biskupów z udziałem i pod zwierzchnictwem papieża, Kościół coraz bardziej uświadamia sobie, że synodalność jest drogą dla całego Ludu Bożego. Dlatego proces synodalny nie jest już tylko zgromadzeniem biskupów, ale drogą wszyst-

kich wiernych, w której każdy Kościół lokalny ma do odegrania integralną rolę. Sobór Watykański II ożywił poczucie, że wszyscy ochrzczeni, zarówno hierarchia, jak i świeccy, są powołani do aktywnego uczestnictwa w zbawczej misji Kościoła (LG, 32-33). Wierni otrzymali Ducha Świętego w chrzcie świętym i bierzmowaniu oraz są obdarzeni różnymi darami i charyzmatami dla odnowy i budowania Kościoła, jako członkowie Ciała Chrystusa. W ten sposób Urząd Nauczycielski papieża i biskupów pozostaje w dialogu z sensus fidei, żywym głosem Ludu Bożego (por. Sensus Fidei w życiu Kościoła, 74). Droga synodalności zmierza do podejmowania decyzji duszpasterskich, które jak najlepiej odzwierciedlają wolę Bożą i są zakorzenione w żywym głosie Ludu Bożego (MKT, Syn., 68). Należy zauważyć, że współpraca z teologami – świeckimi, duchownymi i zakonnymi – może być pomocą w wyrażeniu głosu Ludu Bożego, odnoszącego się do rzeczywistości wiary wypływającej z przeżytego doświadczenia.

Podczas gdy ostatnie synody zajmowały się takimi tematami jak nowa ewangelizacja, rodzina, młodzież i Amazonia, bieżący Synod koncentruje się na temacie samej synodalności.

Przynagla nas i prowadzi pytanie podstawowe: jak dzisiaj, na różnych poziomach (od lokalnego do powszechnego), realizuje się owo „podążanie razem”, które pozwala Kościołowi głosić Ewangelię, zgodnie z powierzoną mu misją, i do podjęcia jakich działań zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali jako Koś-

ciół synodalny? (DP, 2).

W tym świetle zadaniem obecnego Synodu jest wsłuchanie się, jako cały Lud Boży, w to, co Duch Święty mówi do Kościoła. Czynimy to poprzez wspólne słuchanie Słowa Bożego zawartego w Piśmie Świętym i żywej Tradycji Kościoła, a następnie poprzez słuchanie siebie nawzajem, a zwłaszcza tych, którzy znajdują się na marginesie, rozeznając znaki czasu. W istocie, cały proces synodalny ma na celu rozwijanie żywego doświadczenia rozeznawania, uczestnictwa i współodpowiedzialności, w którym różnorodność darów łączy się dla misji Kościoła w świecie.

W tym sensie jest oczywiste, że celem Synodu nie jest tworzenie dokumentów, ale to, by „zrodziły się marzenia, powstały prorocтва i wizje, rozkwitły nadzieje, umocniła się ufność, zostały opatrzone rany, nawiązały się relacje, wstał świt nadziei, by uczono się od siebie nawzajem i budowano pozytywną wyobraźnię, która oświeci umysły, roz-

pali serca, przywróci rękomi siły” (DP, 32). Celem procesu synodalnego nie jest więc jedynie seria ćwiczeń, które zaczynają się i kończą, ale raczej podążanie drogą autentycznego wzrastania ku komunii i misji, do życia którymi Bóg wzywa Kościół w trzecim tysiącleciu.

To podążanie razem będzie wymagać odnowy mentalności i struktur kościelnych tak, aby żyć wezwaniem Boga do Kościoła w obliczu aktualnych znaków czasu. Wsłuchiwanie się w głos całego Ludu Bożego pomoże Kościołowi podejmować decyzje duszpasterskie, które będą jak najlepiej odpowiadały woli Bożej (MKT, Syn., 68). Ostateczną perspektywą, która ma ukierunkować synodalną drogę Kościoła, jest służba na rzecz dialogu Boga z ludzkością (DV, 2) i podążanie razem ku Królestwu Bożemu (por. LG, 9; RM, 20). W końcu, niniejszy proces synodalny zmierza w kierunku Kościoła, który bardziej owocnie służy nadejściu królestwa niebieskiego.

Temat Synodu: Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo i misja

Podczas uroczystości upamiętniającej 50. rocznicę ustanowienia Synodu Biskupów w październiku 2015 roku, papież Franciszek powiedział, że „świat, w którym żyjemy, a jesteśmy powołani, by go kochać i mu służyć, również przy jego sprzecznościach, wymaga od Kościoła wzmocnienia współdziałania we wszystkich zakresach jego misji”. To wezwanie do współpracy w misji Kościoła jest skierowane do całego Ludu Bożego. Papież Franciszek dał to jasno do zrozumienia,

gdy skierował bezpośrednie zaproszenie do całego Ludu Bożego, aby wniósł swój wkład do wysiłków Kościoła na rzecz uzdrowienia: „by każdy ochrzczony czuł się zaangażowany w jakże potrzebną przemianę kościelną i społeczną. Taka przemiana wymaga nawrócenia osobistego i wspólnotowego oraz prowadzi nas do spojrzenia w tym samym kierunku, w którym patrzy Pan”. W kwietniu 2021 roku papież Franciszek zainicjował drogę synodalną całego Ludu Bożego, która roz-

pocznie się w październiku 2021 roku w każdym Kościele lokalnym, a zakończy w październiku 2023 roku na Zgromadzeniu Synodu Biskupów.

KLUCZOWE SŁOWA PROCESU SYNODALNEGO

Temat Synodu brzmi: „Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo i misja”. Trzy wymiary tego tematu to komunია, uczestnictwo i misja. Te trzy wymiary są głęboko ze sobą powiązane. Są one istotnymi filarami Kościoła synodalnego. Nie ma między nimi hierarchii. Raczej, każdy z nich wzbogaca i ukierunkowuje dwa pozostałe. Istnieje między nimi dynamiczna relacja, która musi być wyrażana z uwzględnieniem wszystkich trzech wymiarów.

– **Komunია:** Bóg w swojej łaskawości gromadzi nas razem jako różnorodne narody jednej wiary, poprzez przymierze, które ofiarowuje swojemu ludowi. Komunია, która nas łączy, ma swoje najgłębsze korzenie w miłości i jedności Trójcy Świętej. To Chrystus poєднаł nas z Ojcem i jednoczy nas ze sobą w Duchu Świętym. Wspólnie jesteśmy inspirowani przez słuchanie Słowa Bożego, przez żywą Tradycję Kościoła i ugruntowani w sensus fidei, który dzielimy. Wszyscy mamy jakąś rolę do odegrania w rozeznawaniu i przeżywaniu wezwania Boga dla Jego ludu.

– **Uczestnictwo:** Wezwanie wszystkich, którzy należą do Ludu Bożego – świeckich, konsekrowanych i duchownych – do zaangażowanego ćwiczenia się w głębokim i pełnym szacunku słuchaniu siebie nawzajem. To słuchanie stwarza nam przestrzeń do wspólnego słuchania Ducha Świętego i kieruje naszymi pragnieniami odnośnie do Kościoła trzeciego tysiąclecia. Uczestnictwo opiera się na fakcie, że wszyscy wierni mają odpowiednie przygotowanie i są powołani do służenia sobie nawzajem darami, które każdy z nich otrzymał od Ducha Świętego. W Kościele synodalnym cała wspólnota, w wolnej i bogatej różnorodności swoich członków, jest wezwana do wspólnej modlitwy, słuchania, analizowania, dialogu, rozeznawania i udzielania rad w podejmowaniu decyzji duszpasterskich, które jak najlepiej odpowiadają woli Bożej (MKT, Syn., 67-68). Należy podjąć realne wysiłki, aby osoby, które znajdują się na marginesie lub czują się wykluczone, mogły uczestniczyć w tym procesie.

– **Misja:** Kościół istnieje po to, by ewangelizować. Nigdy nie możemy być skoncentrowani na sobie. Naszą misją jest dawanie świadectwa o miłości Boga pośród całej rodziny ludzkiej. Proces synodalny ma wymiar głęboko misyjny. Jego celem jest umożliwienie Kościołowi lepszego świadczenia o Ewangelii, zwłaszcza wobec tych, którzy żyją na duchowych, społecznych, ekonomicznych, politycznych, geograficznych i egzystencjalnych peryferiach naszego świata. W ten sposób synodalność jest drogą, dzięki której Kościół może owocniej wypełniać swoją misję ewangelizacyjną w świecie, będąc zaczynem w służbie nadejścia Królestwa Bożego.

Kto może uczestniczyć?

W całej Ewangelii widzimy, jak Jezus wychodzi do wszystkich. On nie tylko zbawia ludzi indywidualnie, ale jako lud, który gromadzi razem, jako jedyny Pasterz całej trzody (por. J 10,16). Posługa Jezusa pokazuje nam, że nikt nie jest wyłączony z Bożego planu zbawienia.

Dzieła ewangelizacji i orędzia zbawienia nie można zrozumieć bez postawy Jezusa zawsze otwartej na jak największą grupę słuchaczy. Ewangelie określają ją mianem tłumu, na który składają się wszyscy ludzie podążający drogą za Jezusem oraz wszyscy, których Jezus wzywa, by szli za Nim. Sobór Watykański II podkreśla, że „do nowego Ludu Bożego powołani są wszyscy ludzie” (LG, 13). Bóg naprawdę działa w całym ludzie, który gromadzi. Dlatego właśnie „ogół wiernych, mających namaszczenie od Świętego, nie może zbłądzić w wierze i tę szczególnie swoją właściwość ujawnia przez nadprzyrodzony zmysł wiary całego ludu, gdy «poczynając od biskupów aż po ostatniego z wiernych świeckich» ujawnia on swą powszechną zgodność w sprawach wiary i obyczajów” (LG, 12). Sobór podkreśla ponadto, że takie rozeznanie jest ożywiane przez Ducha Świętego i dokonuje się poprzez dialog między wszystkimi ludźmi, którzy odczytują znaki czasu w wierności nauczaniu Kościoła.

W tym świetle celem etapu diecezjalnego jest konsultacja z Ludem Bożym, aby w ten sposób realizowany proces synodalny był wsłuchiowaniem się w głos wszystkich ochrzczonych. Papież Franciszek, zwołując Synod, zaprasza wszystkich ochrzczonych do uczestnictwa w procesie synodalnym

rozpoczętym na poziomie diecezjalnym. Przypomina się diecezjom, że głównymi podmiotami doświadczenia synodalnego są wszyscy ochrzczeni. Szczególną troską należy otoczyć te osoby, które mogą być wykluczone: kobiety, osoby niepełnosprawne, uchodźców, migrantów, osoby starsze, osoby żyjące w ubóstwie, katolików, którzy rzadko lub nigdy nie praktykują swojej wiary itd. Należy również znaleźć twórcze sposoby angażowania dzieci i młodzieży.

Wszyscy ochrzczeni wspólnie stanowią podmiot sensus fidelium, żywego głosu Ludu Bożego. Jednocześnie w pełnym uczestnictwie w akcie rozeznawania ważne jest usłyszenie przez ochrzczonych głosów innych ludzi w ich lokalnym środowisku, w tym osób które porzuciły praktykowanie wiary, osób innych tradycji wiary, ludzi niereligijnych itd. Jak bowiem deklaruje Sobór: „Radość i nadzieja, smutek i trwoga ludzi współczesnych, zwłaszcza ubogich i wszystkich cierpiących, są też radością i nadzieją, smutkiem i trwogą uczniów Chrystusowych; i nie ma nic prawdziwie ludzkiego, co nie miałoby oddźwięku w ich sercu” (GS, 1).

Z tego powodu, chociaż wszyscy ochrzczeni są w szczególny sposób wezwani do udziału w procesie synodalnym, to nikt – niezależnie od przynależności religijnej – nie powinien być wykluczony z dziełania się swoją perspektywą i doświadczeniem, o ile chce pomóc Kościołowi na jego synodalnej drodze poszukiwania tego, co dobre i prawdziwe. Dotyczy to zwłaszcza najbardziej bezbronnych lub marginalizowanych.

Proces, który jest prawdziwie synodalny: słuchanie, rozeznanie i uczestnictwo

Proces Synodalny jest przede wszystkim procesem duchowym. Nie jest on mechanicznym zbieraniem danych ani serią spotkań i debat. Synodalne słuchanie jest ukierunkowane na rozeznanie. Wymaga od nas uczenia się i ćwiczenia w sztuce osobistego i wspólnotowego rozeznawania. Słuchamy siebie nawzajem, tradycji wiary i znaków czasu, aby rozeznaczyć, co Bóg mówi do nas wszystkich. Papież Franciszek tak charakteryzuje dwa powiązane ze sobą cele procesu słuchania: „słuchania Boga, aż po usłyszenie z Nim krzyku ludu; słuchania ludu, aż po odkrycie w nim tego, do czego wzywa nas Bóg”.

Ten rodzaj rozeznawania nie jest tylko jednorazowym ćwiczeniem, ale – docelowo – sposobem życia zakorzenionym w Chrystusie, podążaniem za Duchem Świętym, życiem dla większej chwały Bożej. Wspólnotowe rozeznanie pomaga budować kwitnące i prężne wspólnoty dla misji Kościoła w dzisiejszych czasach. Rozeznanie jest łaską od Boga, ale wymaga ludzkiego zaangażowania na prosty sposób: modlitwy, refleksji, zwracania uwagi na własne wewnętrzne dyspozycje, słuchania i rozmawiania ze sobą w sposób autentyczny,

znaczący i przyjazny.

Kościół oferuje nam kilka kluczy do rozeznawania duchowego. W sensie duchowym, rozeznanie jest sztuką interpretowania dokąd prowadzą pragnienia serca i niedopuszczania do zwiedzenia tam, dokąd pójść nigdy nie chcieliśmy. Rozeznanie wymaga refleksji. Angażuje zarówno serce, jak i głowę w podejmowaniu decyzji szukania i znajdowania woli Bożej w realiach życia.

Jeśli słuchanie jest metodą procesu synodalnego, a rozeznanie celem, to uczestnictwo jest drogą. Wspieranie uczestnictwa prowadzi do wyjścia z nas samych, aby zaangażować osoby o innych poglądach. Słuchanie tych, którzy myśłą jak my, nie przynosi żadnych owoców. Dialog wymaga zbliżenia się do siebie różnych opinii. Rzeczywiście, Bóg często przemawia głosami osób łatwo wykluczanych, odrzucanych lub pomijanych. Musimy podjąć szczególnie wysiłek, aby słuchać tych, których możemy mieć pokusę uważać za nieważnych oraz tych, którzy zmuszają nas do rozważenia nowych punktów widzenia wiodących do ewentualnej zmiany sposobu myślenia.

Unikanie pułapek

Jak w każdej drodze, musimy być świadomi możliwych pułapek, które mogą utrudniać postęp w czasie synodalności. Poniżej przedstawiamy kilka pułapek, których należy unikać, aby wspierać żywotność i owocność procesu synodalnego.

1) **Pokusa** chęci kierowania sobą, zamiast bycia prowadzonym przez Boga. Synodalność nie jest korporacyjnym ćwiczeniem strategicznym. Jest to raczej proces duchowy, któremu przewodzi Duch Święty. Możemy ulec pokusie zapomnienia, że jesteśmy pielgrzymami i sługami na drodze wyznaczonej nam przez Boga. Nasze skromne wysiłki organizacyjne i koordynacyjne są w służbie Bogu, który nas prowadzi w drodze. Jesteśmy gliną w rękach Boskiego Garncarza (Iz 64,8).

2) **Pokusa** skupienia się na sobie i na naglających troskach. Proces synodalny jest okazją do otwarcia się, do rozejrzenia się wokół siebie, do spojrzenia na rzeczy z innych punktów widzenia i do wyjścia z misją na peryferie. To wymaga myślenia długoterminowego. Oznacza to również poszerzenie perspektyw do formatu całego Kościoła i stawianie pytań, takich jak: Jaki jest Boży plan dla Kościoła tu i teraz? Jak możemy realizować Boże marzenie o Kościele na poziomie lokalnym?

3) **Pokusa**, by widzieć tylko „problemy”. Wyzwania, trudności i znoje stojące przed światem i Kościołem są liczne. Niemniej jednak skupianie się na problemach doprowadzi nas jedynie do poczucia przytłoczenia, zniechęcenia i cynizmu. Możemy nie zauważyć światła, jeśli skupimy się tylko na ciemnościach. Za-

miast skupiać się tylko na tym, co nie idzie dobrze, docenimy te miejsca, gdzie Duch Święty tworzy życie i zobaczymy, co możemy zrobić, aby Boże działanie było pełniejsze.

4) **Pokusa** skupienia się tylko na strukturach. Proces synodalny w sposób naturalny będzie wzywał do odnowy struktur na różnych poziomach Kościoła po to, by sprzyjać głębszej komunii, pełniejszemu uczestnictwu i bardziej owocnej misji. Jednak doświadczenie synodalności nie powinno skupiać się głównie na strukturach, ale na doświadczeniu podążania razem, aby pod natchnieniem Ducha Świętego rozeznaczyć dalszą drogę. Nawrócenie i odnowa struktur dokonują się jedynie dzięki ciągłemu nawracaniu się i odnawianiu wszystkich członków Ciała Chrystusa.

5) **Pokusa**, by nie patrzeć poza widzialne granice Kościoła. Wyrażając Ewangelię swoim życiem, świeckie kobiety i mężczyźni działają jak zaczyn w świecie, w którym żyjemy i pracujemy. Proces synodalny to czas dialogu z ludźmi ze świata ekonomii i nauki, polityki i kultury, sztuki i sportu, mediów i inicjatyw społecznych. Będzie to czas refleksji nad ekologią i pokojem, kwestiami życia i migracji. Musimy mieć na uwadze szerszą perspektywę, aby wypełnić naszą misję w świecie. Jest to również okazja do pogłębienia ekumenicznej drogi z innymi wyznaniem chrześcijańskimi i do pogłębienia porozumienia z innymi tradycjami wiary.

6) **Pokusa** utraty skupienia na celach procesu synodalnego. Podążając drogą Synodu, musimy być ostrożni: podczas gdy dyskusje mogą

być zakrojone szeroko, sam proces synodalny musi utrzymać cel rozeznawania, do jakiego podążania razem wzywa nas Bóg. Żaden pojedynczy proces synodalny nie rozwiąże wszystkich trosk i problemów. Synodalność jest postawą i podejściem do podążania naprzód w sposób współodpowiedzialny, który jest otwarty na wspólne przyjmowanie Bożych owoców w czasie.

7) **Pokusa** konfliktu i podziału. „Aby wszyscy stanowili jedno” (J 17,21). To jest żarliwa modlitwa Jezusa do Ojca, który prosi o jedność wśród swoich uczniów. Duch Święty prowadzi nas coraz głębiej do komunii z Bogiem i między sobą. Nasiona podziału nie przynoszą owoców. Daremne są próby narzucania swoich

poglądów całemu Ciału poprzez naciski lub dyskredytowanie tych, którzy mają inne zdanie.

8) **Pokusa** traktowania synodu jako swego rodzaju parlamentu. Myli ona synodalność z „walką polityczną”, w której, aby rządzić jedna strona musi pokonać drugą. Antagonizowanie ludzi czy sprzyjanie konfliktom, które zagrażają jedności i komunii Kościoła, jest przeciwne duchowi synodalności.

9) **Pokusa**, aby słuchać tylko tych, którzy już są zaangażowani w działalność Kościoła. Takie podejście może być łatwiejsze w zarządzaniu, ale w ostatecznym rozrachunku ignoruje znaczną część Ludu Bożego.

Diecezjalny etap Synodu Biskupów 2021 w Archidiecezji Przemyskiej

Diecezjalny etap Synodu przeprowadzony zostanie w trzech płaszczyznach:

1. **STRUKTURA PARAFIALNA.** Księża Proboszczowie wyznaczają przynajmniej trzy osoby świeckie z parafii do dekanalnego zespołu synodalnego. Podczas zaplanowanego spotkania, Zespół dekanalny, składający się z przedstawicieli parafii i księży proboszczów dekanatu, pracujący

pod kierunkiem Księdza Dziekana, pochyli się nad dwoma wyznaczonymi grupami tematycznymi. Zebrany materiał, będący odzwierciedleniem głosów członków Zespołu, Ksiądz Dziekan, wyśle do końca grudnia 2021 r. do właściwego swojemu dekanatowi, Księdza Archiprezbitera. Ten z kolei, prześle, do 31 stycznia 2022 r., otrzymany materiał z dekanatów swojego archiprezbiteratu

oraz sporządzoną syntezę do Diecezjalnego Zespołu Synodalnego. Koordynator struktury parafialnej opracowuje dokument końcowy i przesyła na adres e-mail: synod@przemyska.pl.

2. STRUKTURA PONAD-PARAFIALNA. Wyznaczone osoby, odpowiedzialne za duszpasterstwo na szczeblu diecezjalnym oraz za grupy specjalistyczne, utworzą z właściwych sobie wspólnot grupę synodalną, w której zostaną omówione dowolnie wybrane, ale zgodne z charyzmatem własnej grupy, zagadnienia wybrane spośród 10 zaproponowanych w Vadamecum Synodu. Wypracowane opinie zostaną przesyłane do 31 stycznia 2022 r. do

Diecezjalnego Zespołu Synodalnego na adres e-mail: synod@przemyska.pl.

3. OSOBY INDYWIDUALNE. Każdy, kto chce włączyć się w prace Synodu, może, do 31 stycznia 2022 r., przesłać swój głos do Diecezjalnego Zespołu Synodalnego na adres e-mail: synod@przemyska.pl.

Od 1 lutego 2022 r. Diecezjalny Zespół Synodalny uwzględniając odpowiedzi otrzymane ze spotkań lokalnych podejmie prace nad zgromadzonym materiałem w ogólną syntezę na poziomie diecezjalnym, która zostanie przekazana najpóźniej do końca kwietnia 2022 r. do Sekretariatu KEP.

1 listopada na cmentarzu

Uroczystość Wszystkich Świętych obejmuje liturgię zarówno w kościele jak i na cmentarzu. W Jarosławiu 1 listopada procesje cmentarne odbyły się na wszystkich trzech cmentarzach. Dla parafii Chrystusa Króla

przypadł udział w nabożeństwie na najnowszym cmentarzu, czyli przy ul. Szczytniańskiej. Mszy św. i procesji przewodniczył ks. prałat Andrzej Surowiec.

TEMATY

do rozważań synodalnych dla dekanatu JAROSŁAW II

2. SŁUCHANIE

Słuchanie jest pierwszym krokiem, ale wymaga otwartego umysłu i serca, bez uprzedzeń. W jaki sposób Bóg przemawia do nas poprzez głosy, które czasami ignorujemy? W jaki sposób wysłuchiwać są świeccy, zwłaszcza kobiety i młodzi ludzie? Co ułatwia lub utrudnia nasze słuchanie? Jak dobrze słuchamy tych, którzy są na peryferiach? W jaki sposób jest włączony wkład osób konsekrowanych, mężczyzn i kobiet? Jakie są ograniczenia w naszej zdolności słuchania, zwłaszcza tych, którzy mają inne poglądy niż nasze własne? Jaka jest przestrzeń dla gło-

su mniejszości, zwłaszcza tych, którzy doświadczają ubóstwa, marginalizacji lub wykluczenia społecznego?

7. EKUMENIZM

Dialog między chrześcijanami różnych wyznań, zjednoczonymi przez jeden chrzest, zajmuje szczególne miejsce na drodze synodalnej. Jakie relacje ma nasza wspólnota kościelna z członkami innych tradycji chrześcijańskich i wyznań? Co nas łączy i jak razem podążamy? Jakie owoce przyniosło nam wspólne podążanie? Jakie są trudności? Jak możemy zrobić następny krok we wspólnym podążaniu naprzód?

Prawo i Sprawiedliwość w Jarosławiu
wraz z

Tadeuszem Chrzanem - Posłem na Sejm RP
Piotrem Babinetzem - Przewodniczącym Sejmowej Komisji Kultury
i Środków Przekazu, Posłem na Sejm RP,
Parafią pw. Chrystusa Króla w Jarosławiu

zaprasza na koncert

Norberta "Smoły" Smolińskiego

lidera zespołu

-CONTRA-MUNDUM

któremu towarzyszyć będą

Maria Stasiak
oraz

**Młodzież z Zespołu Szkół
Budowlanych i Ogólnokształcących**

Koncert odbędzie się
6 listopada 2021r. o godz. 19:00

w Katolickim Centrum Kultury w Jarosławiu (ul. 3-go Maja).
Koncert poprzedzony będzie Mszą Św. w intencji Ojczyzny o godz. 18:00.

**Koncert będzie transmitowany
na żywo w Internecie przez POD24.info**

W naszej parafii Święto Niepodległości zostało uczczone już 6 listopada. Najpierw ks. prałat Andrzej Surowiec odprawił Mszę św. wieczorną za Ojczyznę, a później wszyscy goście udali się na patriotyczny koncert do KCK w wykonaniu Norberta „Smoły” Smolińskiego. Głównymi organizatorami koncertu byli: poseł Tadeusz Chrzan, poseł Piotr Babinetz - Przewodniczący Sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu, Parafia Chrystusa Króla oraz Prawo i Sprawiedliwość w Jarosławiu. Wszyscy uczestnicy koncertu byli pod niesamowitym wrażeniem ekspresji i dynamiki koncertu.

Święto Niepodległości

Tablica
na Ratuszu
Urzędu
Miasta
w Jarosławiu

W tym roku obchody 103 rocznicy odzyskania niepodległości miały bardzo uroczystą formę. Towarzy-
szyły im poczty sztandarowe, pododdziały Wojska Polskiego oraz Orkiestra Garnizonu Rzeszów. Święto zaszczylicili swoją obecnością parlamen-
tarzyści, samorządowcy, przedstawiciele służb mун-
durych, duchowieństwo, mieszkańcy.

Rozpoczęły się w Kolegia-
cie, gdzie Mszy św. przewod-
niczył i Słowo Boże wygłosił

ks. prof. Tadeusz Guz. Wśród koncelebransów był m.in. archiprezbiter jarosławski ks. prałat Andrzej Suro-
wicz.

Główne uroczystości odby-
ły się na odnowionej pły-
cie jarosławskiego Rynku. Kompanię honorową wy-
stawił 14 Dywizjon Arty-
lerii Samobieżnej imienia
generała brygady Wacława
Wieczorkiewicza, mogliśmy
podziwiać także pododdział
towarzyszący Wojsk Obrony
Terytorialnej.

Głównej Mszy św.
odpustowej 21.11.21
przewodniczył
abp Józef Michalik

Bóg zapłać za rekolekcje

Ks. Grzegorz Czerwinka
aktualny
dyrektor ośrodka
rekolekcyjnego
w Heluszu

Piękny jubileusz

Od 20 lat przy parafii Chry-
stusa Króla istnieje wspólno-
ta osób niepełnosprawnych
i ich przyjaciół pod nazwą
„Samarytanin”. Prezes
wspólnoty, którego wszyscy
nazywają „Adaś” z okazji
jubileuszu zamówił Mszę
św., a w Katolickim Cen-

trum Kultury przygotował
wspaniałe przyjęcie kulinar-
ne. Pomimo, że większość
niepełnosprawnych ma ogra-
niczenia ruchowe, to jednak
wszyscy bawili się dobrze.
Dziękujemy księżom opie-
kunom.

Bal Wszystkich Świętych

W dniu 30 października 2021 r. najpierw w SP nr 10 a później w Katolickim Centrum Kultury przy naszej parafii odbył się „Bal Wszystkich Świętych”, na który dzieci z Oazy oraz ministranci przyszli ubrani w stroje wybranych świętych. Celem balu było ukazanie dzieciom radości, jaką daje życie dla Boga

i z Bogiem. Radosne pąsy, tańce w kołach, w parach i indywidualne wytworzyły niesamowitą atmosferę. Nie zabrakło również pysznych smakołyków w postaci pizzy, chipsów, słodczy oraz napojów. Serdecznie dziękujemy rodzicom za zaangażowanie w przygotowanie strojów i balu.

Ks. Dariusz Cichowlaz

Duże remonty

W czasie ostatnich trzech miesięcy nasza parafia podjęła się kilku dużych remontów i dużą inwestycję w wystrój wnętrza. M.in. zostały wymienione parapety wewnątrz i na zewnątrz kościoła, a także na zewnątrz hali sportowej. Zostało też odczyszczane i pomalowane otoczenie chrzcielnicy, uzupełnione tynki, a co najważniejsze - zawieszono na specjalnej konstrukcji bardzo piękny i oryginalny witraż. Całość zostanie uzupełniona ceramiką jeszcze przed Świętami Bożego Narodzenia. Koszt inwestycji będzie wynosił ponad 100 tys. złotych.

**#MUREM
ZA POLSKIM
MUNDUREM**

Dla Kościoła synodalnego

Niniejszy Synod stawia następujące zasadnicze pytanie: *Kościół synodalny, głosząc Ewangelię, „podąża razem”. Jak owo „podążanie razem” realizuje się dzisiaj w waszym Kościele lokalnym? Do podjęcia jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali w naszym „podążaniu razem”?* (DP, 26).

Odpowiadając na to pytanie, jesteśmy zaproszeni do:

– *przypomnienia sobie naszych doświadczeń*: Jakie doświadczenia z naszego lokalnego Kościoła przywołuje na myśl to pytanie?

– *ponownego odczytania tych doświadczeń w sposób bardziej pogłębiony*: Jakie radości wywołały? Jakie trudności i przeszkody napotkały? Jakie rany wydobyły na światło dzienne? Jakie wzbudziły przemyślenia?

– *zebranie owoców, by się nimi podzielić*: Gdzie w tych doświadczeniach rozbrzmiewa głos Ducha Świętego? O co Duch Święty nas prosi? Jakie są punkty, które należy potwierdzić, jakie są perspektywy zmian, jakie kroki należy podjąć? Gdzie dostrzegamy zgodność? Jakie drogi otwierają się dla naszego Kościoła lokalnego?

Aby pomóc w pogłębionej analizie tego fundamentalnego pytania, poniższe tematy podkreślają istotne aspekty „przeżywanego synodalności” (DP, 30). Odpowiadając na te pytania, warto pamiętać, że „podążanie razem” odbywa się na dwa głęboko powiązane ze sobą sposoby. Po pierwsze, podążamy razem, ze sobą nawzajem, jako Lud Boży. Następnie, podążamy razem jako Lud Boży z całą rodziną ludzką. Te dwie perspektywy ubogacają się wzajemnie i są pomocne w naszym wspólnym rozeznawaniu w kierunku głębszej komunii i bardziej owocnej misji.

Pytania towarzyszące każdemu z dziesięciu poniższych tematów mogą być użyte jako punkt wyjścia lub pomocne wskazówki. Wasza rozmowa i dialog nie muszą się ograniczać do poniższych pytań:

1. TOWARZYSZE PODRÓŻY

W Kościele i w społeczeństwie jesteśmy na tej samej drodze, ramię w ramię.

W naszym Kościele lokalnym kim są ci, którzy „podążają razem”? Kim są ci, którzy wydają się bardziej oddaleni? W jaki sposób jesteśmy wezwani, aby wzrastać jako towarzysze? Jakie grupy lub osoby pozostają na marginesie?

2. SŁUCHANIE

Słuchanie jest pierwszym krokiem, ale wymaga otwartego umysłu i serca, bez uprzedzeń.

W jaki sposób Bóg przemawia do nas poprzez głosy, które czasami ignorujemy? W jaki sposób wysłuchiwać są świeccy, zwłaszcza kobiety i młodzi ludzie? Co ułatwia lub utrudnia nasze słuchanie? Jak dobrze słuchamy tych, którzy są na peryferiach? W jaki sposób jest włączony wkład osób konsekrowanych, mężczyzn i kobiet? Jakie są ograniczenia w naszej zdolności słuchania, zwłaszcza tych, którzy mają inne poglądy niż nasze własne? Jaka jest przestrzeń dla głosu mniejszości, zwłaszcza tych, którzy doświadczają ubóstwa, marginalizacji lub wykluczenia społecznego?

3. ZABIERANIE GŁOSU

Wszyscy są zaproszeni do mówienia z odwagą i parezją, to znaczy łącząc wolność, prawdę i miłość.

Co umożliwia lub utrudnia odważne, szczere i odpowiedzialne wypowiadanie się w naszym Kościele lokalnym i w społeczeństwie? Kiedy i jak udaje nam się powiedzieć to, co jest dla nas ważne? Jak funkcjonują relacje z systemem medialnym (nie tylko z mediami katolickimi)? Kto przemawia w imieniu wspólnoty chrześcijańskiej i jak jest on wybierany?

4. CELEBROWANIE

„Podążanie razem” jest możliwe tylko wtedy, gdy opiera się na wspólnotowym słuchaniu Słowa i sprawowaniu Eucharystii.

W jaki sposób modlitwa i celebracje liturgiczne inspirują i ukierunkowują nasze wspólne życie i misję w naszej wspólnoty? W jaki sposób inspirują najważniejsze decyzje? W jaki sposób krzewimy czynne uczestnictwo wszystkich wiernych w liturgii? Jaka przestrzeń jest dana na

uczestniczenie w posłudze lektora i akolity?

5. WSPÓŁODPOWIEDZIALNI W NASZEJ WSPÓLNEJ MISJI

Synodalność służy misji Kościoła, do udziału w której powołani są wszyscy jego członkowie.

Skoro wszyscy jesteśmy uczniami-misjonarzami, to w jaki sposób każda osoba ochrzczona jest powołana do uczestniczenia w misji Kościoła? Co przeszkadza ochrzczonym w byciu aktywnymi w misji? Jakie obszary misji są przez nas zaniedbywane? W jaki sposób wspólnota wspiera swoich członków zaangażowanych w służbę na rzecz społeczeństwa w różny sposób (zaangażowanie społeczne i polityczne, badania naukowe, nauczanie, krzewienie sprawiedliwości społecznej, ochrona praw człowieka, troska o środowisko itp.). W jaki sposób Kościół pomaga tym członkom przeżywać ich służbę społeczeństwu w sposób misyjny? W jaki sposób dokonuje się rozeznania wyborów związanych z misją i przez kogo?

6. DIALOG W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE

Dialog wymaga wytrwałości i cierpliwości, ale umożliwia także wzajemne zrozumienie.

W jakim stopniu różne osoby w naszej wspólnocie spotykają się, aby prowadzić dialog? Jakie są miejsca i środki dialogu w naszym Kościele lokalnym? W jaki sposób krzewimy współpracę z diecezjami sąsiednimi, wspólnotami zakonnymi na danym terenie, stowarzyszeniami świeckich i ruchami itd.? W jaki sposób są rozwiązywane różnice poglądów, konflikty i trudności? Na jakie szczegółowe kwestie w Kościele i społeczeństwie powinniśmy zwrócić większą uwagę? Jakie doświadczenia dialogu i wspólnego zaangażowania mamy z wyznawcami innych religii i z osobami bez afiliacji religijnej?

W jaki sposób Kościół prowadzi dialog i uczy się od innych instytucji społeczeństwa: świata polityki, ekonomii, kultury, społeczeństwa obywatelskiego i ludzi żyjących w ubóstwie?

7. EKUMENIZM

Dialog między chrześcijanami różnych wyznań, zjednoczonymi przez jeden chrzest, zajmuje szczególne miejsce na drodze synodalnej.

Jakie relacje ma nasza wspólnota kościelna z członkami innych tradycji chrześcijańskich i wyznań? Co nas łączy i jak razem podążamy? Jakie owoce przyniosło nam wspólne podążanie? Jakie są trudności? Jak możemy zrobić następny krok we wspólnym podążaniu naprzód?

8. WŁADZA I UCZESTNICTWO

Kościół synodalny jest Kościołem uczestniczącym i współodpowiedzialnym.

W jaki sposób nasza wspólnota kościelna określa cele, do których należy dążyć, drogę do ich osiągnięcia i kroki, które należy podjąć? W jaki sposób sprawowana jest władza lub zarządzanie w naszym Kościele lokalnym? W jaki sposób praca zespołowa i współodpowiedzialność są realizowane w praktyce? W jaki sposób i przez kogo przeprowadzane są ewaluacje? Jak są promowane posługi i odpowiedzialność świeckich? Czy mamy owocne doświadczenia synodalności na poziomie

lokalnym? Jak funkcjonują organizmy synodalne na poziomie Kościoła lokalnego (Rady Duszpasterskie w parafiach i diecezjach, Rady Kapłańskie itd.)? Jak możemy promować bardziej synodalne podejście w naszym uczestnictwie i przewodzeniu?

9. ROZEZNANIE I PODEJMOWANIE DECYZJI

W stylu synodalnym podejmujemy decyzje poprzez rozeznawanie tego, co Duch Święty mówi przez całą naszą wspólnotę.

Jakie metody i procesy stosujemy w podejmowaniu decyzji? Jak je można ulepszyć? Jak krzewimy branie udziału w podejmowaniu decyzji w strukturach hierarchicznych? Czy nasze metody podejmowania decyzji pomagają nam słuchać całego Ludu Bożego? Jaki jest związek między konsultacją a podejmowaniem decyzji i jak to realizujemy w praktyce? Jakich narzędzi i procedur używamy, aby promować przejrzystość i możliwość rozliczenia? Jak możemy wzrastać we wspólnotowym rozeznawaniu duchowym?

10. FORMOWANIE SIĘ W SYNODALNOŚCI

Synodalność pociąga za sobą otwartość na zmiany, formację i ciągłe uczenie się.

W jaki sposób nasza wspólnota kościelna formuje ludzi, aby byli bardziej zdolni do „podążania razem”, słuchania siebie nawzajem, uczestniczenia w misji i angażowania się w dialog? Jaka formacja jest oferowana, aby wspierać rozeznawanie i sprawowanie władzy w sposób synodalny?

Strona internetowa Synodu [Synod 2021 – 2023] oferuje sugestie, jak postawić te pytania różnym grupom ludzi w sposób prosty i angażujący. Każda diecezja, parafia czy grupa kościelna nie powinna starać się odpowiedzieć na wszystkie pytania, ale powinna rozeznaczyć i skupić się na tych aspektach synodalności, które są najbardziej istotne w jej kontekście. Uczestnicy są zachęceni do szczerego i otwartego dzielenia się swoimi doświadczeniami z ich rzeczywistego życia oraz do wspólnej refleksji nad tym, co Duch Święty mógłby objawić poprzez to, czym dzielą się ze sobą nawzajem.

[1] Oryginalna wersja Adsumus Sancte Spiritus jest dostępna na stronie internetowej Synodu: <https://www.synod.va/en.html>

[2] FRANCISZEK, List do Ludu Bożego (20 sierpnia 2018 rok).

[3] FRANCISZEK, Przemówienie Papieża Franciszka podczas uroczystości upamiętniającej 50. rocznicę ustanowienia Synodu Biskupów (17 października 2015 rok).

[4] FRANCISZEK, Przemówienie Papieża Franciszka podczas uroczystości upamiętniającej 50. rocznicę ustanowienia Synodu Biskupów (17 października 2015 rok).